

Jednoho dne jsem byl podroben zkoušce věrnosti Pánu Ježíši, jemuž jsem slíbil lásku až do smrti. Večer ke mně přišla paní šéfová na besedu. Povíдали jsme o různých věcech, až pak z ní vylezlo, že by byla ráda, kdybych měl zájem o dceru Lisi. Tedy nabídka k sňatku! Překvapilo mě to, poněvadž jsem věděl, že Lisi má známost. Řekl jsem, že se mně s Lisi dobře pracuje, že jsme dobří přátelé, ale jsem pevně rozhodnutý stát se knězem a že se ženit nebudu. Popřál jsem jí, aby se Lisi dobře vdala, a projevil přání, abychom si my tři zachovali pěkný, přátelský vztah.

Konec války v Braunau 1. 5. 1945

Po vítězné, ale hrozně bitvě Sovětů s Němci u Stalingradu blížila se východní fronta k našim hranicím. A když se americká a anglická armáda po těžké bitvě vylodily ve Francii, otevřela se také západní fronta a postupovala k nám přes Německo. Bombardování měst zesílilo, americká armáda se rychle blížila i k nám. Koncem dubna hlásil městský rozhlas, aby si všichni otevřeli okna, protože se budou bořit oba už podminované mosty přes Inn, přičemž nastane velký výbuch. A tak se také za chvíli stalo. Posledního dubna odpoledne se na kopci za Limbachem objevily americké tanky. Jet dál však nemohly, protože přes řeku už nebyl most. Na protějším kopci měli svá děla Němci a ti začali na nepřitele střílet, což jim Američané opláceli; trvalo to celou noc. Dělové střely z obou stran létaly nad námi a některé zalétly i do města, kde i zabíjely. Jedna střela vybuchla kousek od našeho domu proto jsme přežili tu noc ve sklepě.

Ráno byl klid, bylo prvního máje. Vyšel jsem ven a při pohledu na kostel jsem uviděl, že v báni věže je veliká díra vzniklá střelou, která tudy v noci prolétla. Šel jsem se podívat na náměstí,

kde jsem se dozvěděl, že Američané dali městu ultimátum, aby se do 14. hodiny vzdalo, jinak že bude bombardováno. V oknech se objevovaly bílé prapory a brzy bylo celé náměstí bílé. Tu přijel na kole v jakési uniformě chlap, objížděl náměstí a řval, že ty bílé prapory musí okamžitě zmizet. Daleko však nedojel. Rakušani se na něj vrhli a tak ho zmlátili, že sotva odlezl. V deset hodin promluvil z balkonu Hitlerova rodného domu starosta města. Pochvaloval si, jak bylo město v poslední době zveleběno a že není možné, aby bylo vydáno nepříteli. Jak tohle řekl, byl zasypán kameny, lahve-
mi, tím, co kdo měl po ruce, takže domluvil. Měšťané žádali kapitulaci, jenže vládu nad městem měli po zuby ozbrojení SS, kteří řekli ne. Času už bylo málo, a tak se vypravila skupina měšťanů lodí k Američanům žádat o prodloužení lhůty ke kapitulaci, protože se stále ještě vyjednává. A dopadlo to dobře, kapitulace měla nastat až v 17 hodin. Mezitím se Rakušanům přece jen podařilo zlikvidovat SS a město kapitulovalo. Ve městě nebyl žádný voják, i kasárna byla prázdná, nad městem kroužil americký vrtulník, ale nikdo na něj nestřílel. My Češi jsme se připravovali přivítat naše osvoboditele s narychlo ušitou naší vlajkou. Byli jsme zvědaví, jak bez mostu město obsadí – řeka byla dost rozvodněná. Podivili jsme se, když jsme viděli od protějšího břehu připlouvat pouze tři lodě, spíš loďky, pramice, a na každé jen několik ozbrojených vojáků. Po přistání rychle vyskákali z loďek a spěchali nahoru k nám do ulice, kde jsme je chtěli přivítat, k čemuž však vůbec nedošlo, protože neměli čas se s námi bavit. Rozběhli se po městě, obsadili hlavní křižovatky – a město bylo v jejich rukou. Byl vydán zákaz nočního vycházení do ulic.

Tak pro mě skončila 2. světová válka a dva a půl roku nucené práce v Reichu. Mnohokrát jsem zažil zvláštní pomoc a ochranu Všemohoucího Otce a velmi mě posilovala každá mše

svatá setkáním s Pánem Ježíšem, mým Božským Přítelem. Mám za co děkovat! Mnozí to měli daleko horší, jako třeba naši bohoslovci nasazení do těžce bombardovaného Linze. Do práce jsme už chodit nemuseli. Přípravovali jsme se na společnou cestu domů. Moc jsme toho nevěděli o tom, co při osvobozování prožívala Praha.

Cestování domů

Poněvadž vlaky jezdily špatně, dali nám Američané na cestu domů německé nákladní auto. Jenomže to bylo auto trucovité. Asi po 30 km krásné jízdy se zastavilo a dál že nepojede. Řidič marně hledal závadu. Byli jsme na kopci, tak jsme zatlačili a sjeli dolů. Řidič zkoušel nastartovat, motor se rozběhl a auto jako divé jelo dál. A tak se to opakovalo snad dvacetkrát; kus jízdy, kus tlačení nebo čekání. Dva nebo tři automechaniky jsme cestou prosili, aby závadu odstranili, ale žádný ji nezjistil. Třetí den ráno jsme dojeli k hlavní silnici do Linze. Bylo tam městečko, blízko křižovatky byl autoservis a také kostel, kde právě zvonili na mši svatou. Navrhl jsem toto: řidič ať jde hledat pomoc do autoservisu a my půjdeme do kostela modlit se a prosit o pomoc Boha. Souhlasili. A snad se stal zázrak! Když jsme vyšli z kostela, závada byla již zjištěna a odstraněna. Do přívodní trubice z nádrže ke karburátoru byl vložen dřevěný špalíček, který, když doplaval ke karburátoru, ho ucpal a motor se zastavil; když pak benzin neproudil, dřevěný špalíček vyplaval zpět k nádrži a auto mohlo nastartovat a jet chvíli dál. To prý dělali vojáci, aby vozidlo znehodnotili. A my jsme děkovali Pánu Bohu, že naše modlitby vyslyšel. Potom jsme jeli už bez zastávky až do Lince, kde nás Američané předali Rusům. Autem jsme dojeli do Kaplice a dál pak už vlakem. Náš klášter v Budějovicích jsem našel po-